

מועדים לשמחה תשכ"ד *Festival Stampo 5724/1963*

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

תל אביב-יפו • ירושלים • חיפה

38

PHILATELIC SERVICES

12.8.63

JERUSALEM • ISRAEL

בין שנים עשר ספרי הנבואה הקטנים שבספר תרי עשר מיוחד במינו הוא ספר יונה, שאינו קובץ נאומים נבואיים, אלא סיפור של מאורע, אשר אירע לגיבורו, יונה בן אמתי הנביא. ה' שולח את יונה בשליחות נבואית, אך לא אל עמו, אלא אל נינוה העיר הגדולה — בירתה של אשור — להוכיח את תושביה ולהזהירם מפני הרעה, שהוא אומר להביא עליהם, כי "עלתה רעתם" לפניו. אולם נביאנו אינו רוצה בשליחות זו, והוא סבור, שאם יימלט מארצו, יוכל להשתמט מן השליחות, ולא תשיגנו יד אלוהי ישראל. ירד יונה ליפו, שכר מקום באנייה ההולכת למרחקים אל תרשיש שבירכתי מערב וניסה "לברוח מפני ה'". אך ה' הטיל רוח גדולה ויהי סער גדול בים. והאנייה חישבה להישבר. המלחים ושאר הנוסעים נבהלו והתחילו לקרוא איש אל אלוהיו ולהתפלל, ורק יונה — שידע, כי בגללו התחוללה הפורענות — לא עשה דבר, אלא ירד אל ירכתי הספינה ונרדם שם. אנשי האנייה העירוהו וניסו לחקור בשל מי הסער ומי אשם בצרה המתרגשת ובאה. הפילו גורלות ונדע להם, כי יונה הוא שהביא עליהם את הסכנה. הוא לא הכחיש את הדבר, אף יעץ להם כי יטילוהו אל הים, ואז ישקוט הים מזעפו. וכך היה.

יונה הוטל אל הים, וה' זימן לו דג גדול לבלוע אותו, ויהי יונה במעי הדג שלושה ימים ושלושה לילות. בשרתו הגדולה פנה הנביא אל אלוהיו, וה' שמע לקולו, והדג הקיאו אל היבשה.

למד נביאנו לקח ממה שאירעהו ולא הוסיף להשתמט, משחזר ה' והטיל עליו שנית את השליחות לנינוה. הלך ובא אל העיר הגדולה, עבר בחוצותיה והכריז: "עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת!". אנשי העיר נבהלו, נכנעו מפני האלוהים "וישובו איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר בכפיהם". אלוהים רצה את תשובתם, ניחם על הרעה, ולא החריב את העיר.

נבואתו של יונה לא נתקיימה, והנביא הצטער ורגז: עיר החמס ניצלה, האלוהים מחל לפשעיה וביטל את גזרתו, והוא — הנביא — עלול להיראות בדאי. זה היה חששו הראשון, ומשום כך ניסה לברוח מפני השליחות. בייאושו הוא מבקש למות ויוצא את העיר, עושה לו סוכה לצל, והאלוהים מצמיח לו בן לילה קיקיון בעל עלים רחבים, ובצילם יושב יונה ונהנה בינתיים. אך למחרת בעלות השחר משלח ה' תולעת בקיקיון, והקיקיון יבש ואיננו. ותך השמש על ראש יונה ושוב גובר ייאושו והוא מבקש נפשו למות.

כאן בא ה' ושואלו: "אתה חסת על הקיקיון אשר לא עמלת בו, שכן לילה היה ובן לילה אבד — ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה, אשר יש בה הרבה משתים עשרה רבו אדם... ובהמה רבה!"

ספר יונה נקרא כהפטרה בתפילת המנחה של יום הכיפורים, כשהמוני המתפללים מצפים למחילת חטא, לביטול גזר דינם הרע בכוחה של התשובה והתפילה ולגמר חתימה טובה.

THE SEA OFF YAFO (JAFFA)

ימה של יפו

prepares a quick-growing "gourd" to shelter the disappointed prophet who is still waiting outside the city walls. His relief, however, is short-lived: the plant withers the following day "and the vehement sun beat upon the head of Jonah" (Chap. 4. 8), bringing him again to desperation. The final passage of the book is a memorable utterance compounded of irony and compassion: Jonah has pitied the gourd which he did not make but nevertheless he is angry with God for sparing the people of the great city of Nineveh.

In one of the world's shortest but greatest dramatic masterpieces the author has conveyed a noble message for all time. The tale of Jonah with its skilful use of legendary and supernatural motifs, so popular amongst the people of ancient times, conveys God's protest against exclusiveness. God, according to the unknown author, cares for all men. His love and mercy extends beyond narrow national barriers; it embraces even the enemies of Israel. (Nineveh was the capital of Assyria which conquered and destroyed the kingdom of Israel in 722 B.C.E.). The book of Jonah which stresses the power of repentance is read as the Haftarah for the afternoon service on the Day of Atonement.

CH. P.

The book of Jonah, the fifth book of the twelve minor prophets, contains a dramatic and vigorous account of the experiences of the prophet Jonah, son of Amitai. Unlike other prophetic writings, this book deals with the actual experiences of the prophet rather than with his prophetic utterances.

The drama of Jonah opens with God's command to the prophet to go to Nineveh and to announce the doom of the city for its sins. Jonah disobeys and flees from the presence of the Lord. In a series of quick-moving events the gifted story-teller describes Jonah's harrowing adventures which follow his refusal.

At the port of Joppa (the present town of Yafo) Jonah finds a boat leaving for Tarshish. But there is no escape for the recalcitrant prophet. While he is asleep in the ship's hold, the Lord sends "out a great wind into the sea, and there was a mighty tempest in the sea, so that the ship was like to be broken" (Chap. I. 4). With the artistry of a skilled dramatist the author uses action to describe the emotions of his characters. The reader senses the mounting panic of the sailors who "cry out each man unto his God and cast forth the wares that were in the ship into the sea". We learn too of their compassion when they desperately row to reach dry land, even though Jonah has requested that he be thrown into the sea. Their attempt to reach safety fails and Jonah is finally thrown overboard.

In the becalmed sea, the Lord appoints a great fish to swallow up Jonah. The first chapter of this account concludes with the words that hint of further drama and still more wondrous happenings. "And Jonah was in the belly of the fish three days and three nights..." (Chap. I. 17).

One can well imagine the horror of Jonah's confinement inside the fish which he likens to the belly of hell. After three days of suffering the Lord "spake unto the fish and it vomited out Jonah upon the dry land". Again Jonah receives the divine command, this time he obeys and waits for the destruction of Nineveh. But the people of Nineveh repent of their evil ways and God is moved to forgive them.

It is only in the final chapter of the book that the author clearly reveals the reason for Jonah's original refusal to carry out the command of God. While waiting in vain for the destruction of the city the unhappy prophet says, "Therefore I fled before unto Tarshish: for I know that thou art a gracious God, and merciful, slow to anger, and of great kindness, and repentest thee of the evil". Jonah's embittered conversation highlights the tragic paradox of the true prophet: he knows that God in his compassion is likely to repent of his words of doom thus making the prophet appear to be false in his utterances.

Rather than be dishonoured, Jonah beseeches God to take his life. But Jonah's trials are not yet over. God still has a lesson to teach short-sighted man. God

ה צ י י ר THE ARTIST

ז'אן דוד נולד בשנת 1908 בבוקרשט שברומניה. הוא התחיל לצייר בגיל 15 ולאחר מכן השתלם בפריס. בשנת 1942 הוא הצליח להמלט מרומניה הכבושה ע"י הנאצים והגיע לארץ ישראל בספינת מפרשים קטנה. הוא שרת בצי הבריטי והתישב בארץ, עם גמר מלחמת העולם השנייה. עם קום מדינת ישראל שימש ז'אן דוד כיועץ הממשלה לעיצוב המוצר.

הוא צייר את הכרזות הראשונות של החברה הממשלתית לתיירות שזכו בפריסים בתערוכות בינלאומיות בחוץ לארץ כמו — פרס ראשון בטנג'יר בשנת 1953, במילנו בשנת 1954 ובטוקיו בשנת 1955. כרזתו "יונה והדג" הועתקה והודפסה ב"אנציקלופדיה בריטניקה".

ז'אן דוד הוא חבר התאחדות הגרפיקאים הבינלאומית AGI.

JEAN DAVID, born 1908 in Bucharest, Rumania, started painting at the age of 15 and later studied in Paris. He escaped from nazi-occupied Rumania in 1942 and made the journey to Palestine on a small sailing boat. He joined the Royal Navy and settled in Israel after the war. He was Government Adviser on Industrial Design immediately after the establishment of the State of Israel.

Mr. DAVID designed the first posters for the Government Tourist Office which won prizes in international exhibitions abroad—first prize in Tangiers (1953), Milan Triennale (1954), Tokio (1955). His poster "Jonah and the whale" is reproduced in Encyclopaedia Britannica.

JEAN DAVID is a member of the AGI (Alliance Graphique Internationale).

הברכות
**שנה
טובה**
ערה"ש
תשכ"ד

השירות הבולאי